

ORBUL DIN IERIHON

Domnul nostru Iisus Hristos călătorind în vremea aceea pentru ultima oară spre Ierusalim, ca să pătimească de bună voie pentru mântuirea noastră, trebuia să treacă prin orașul Ierihon. La intrarea în oraș ședea lângă cale un orb cu mâna întinsă cerând milostenie trecătorilor. Auzind și el zgomotul unei mari mulțimi de oameni, întrebă: Ce este aceasta? Și i se răspunse că trece Iisus din Nazaret. Auzind el aceasta începu să strige: *“Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!”* Iar cei ce mergeau înainte îl certau, zicându-i să tacă. Dar el mai tare striga: *“Fiul lui David, miluiește-mă!”* Domnului Hristos l-a întrebat: *“Ce vorești să-ți fac?”* *“Doamne, fă ca să văd iarăși”*, răspunse orbul. Și Iisus a zis: *“Vezi! Credința ta te-a mântuit!”* Și îndată orbul s-a vindecat. Văzând el pe Iisus, Doctorul cel mare, pe Bunul Păstor și Milostivul făcător de bine cu multă

recunoștință a pornit să-L urmeze în tot locul, slăvind pe Dumnezeu. Acest orb este icoana neamului omenesc celui lipsit de strălucirea luminii divine și afundat în întunericul osândirii lui, dar luminat prin venirea Răscumpărătorului.

Acest orb este icoana fiecărui păcătos dintre noi care orbit de păcatele sale nu vede nici urâciunea răului, nici frumusețea binelui, a omului despuiat de toate bogățiile duhovnicești care trăiește în cea mai aspră sărăcie, lipsit de prietenia lui Dumnezeu, a omului care cerșește plăcerile și bunurile atât de înșelătoare ale lumii. Cel orbit cu sufletul nu poate vedea că binele ne vine de la Dumnezeu și nici nu poate deosebi binele de rău, adevărul de minciună. Cei orbiți sufletește sunt atât de întunecați că zic binelui că este rău, și răului că este bine. Pentru ei întunericul este lumină, și lumina întuneric. Așa a proorocit Duhul Sfânt prin proorocul Isaia despre oamenii cei vătămați la ochii sufletești. Și ce este mai trist, că aceștia nici nu vor să caute pe Doctorul cel Mare, pe Mântuitorul Iisus Hristos. Nici nu vor să strige ca orbul din Evanghelia de astăzi. *“Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”*, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, vindecă ochii sufletului meu, că am greșit Ție! Să stăruim mereu în rugăciune, să îndemnăm pe cei ce sunt în jurul nostru să vină la Dumnezeu. Ajunge atâta necredință, atâta nepăsare de mântuire a sufletului, să le zicem: veniți la picioarele Mântuitorului, veniți la Doctorul Cel Mare, veniți la această mare și sfințită taină, care este Biserica luptătoare de pe pământ, veniți cu toată încrederea, cu toată povara cea grea a sufletului și a trupului. Căci El a zis: *“Luați jugul Meu că este bun și sarcina Mea că este ușoară!”* Cei ce au încercat și s-au supus, s-au convins de aceste cuvinte ale Domnului că sunt adevărate. Nu există o altă fericire mai mare, decât să trăiești în sfânta învățătură a lui Dumnezeu. Să credem și să propovăduim că Iisus a fost și este Dumnezeu adevărat și vom vedea și noi lumina mântuirii și a fericirii.

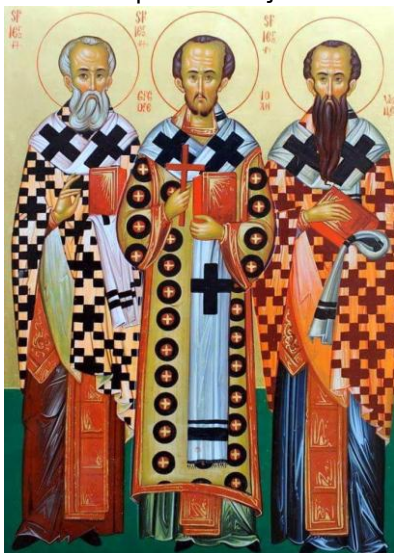
RESTABILIREA SĂNĂȚĂII

Unii consideră boala ca fiind doar o pedeapsă pentru păcate: aceasta poate duce la o slăbire psihică. Omul bolnav se reface mai greu când consideră că a fost bătut de Dumnezeu, și că Atotputernicul i-a dat boala în chip de pedeapsă. Dar dacă boala nu este doar o pedeapsă pentru păcate, ce este atunci? Putem vorbi despre boală ca fiind o oprire de la păcat, o informație, o atenționare că am încălcat o lege. În bunătatea Sa, Dumnezeu alege și căile durerii pentru a-l ajuta pe om să se dezlipească de păcate și să întoarcă iarăși privirea către cer. De ce ne îmbolnăvim? Ne îmbolnăvim ca să ne amintim de Dumnezeu. Întotdeauna când suntem bolnavi ne amintim de Dumnezeu. Putem spune că de fapt, ne îmbolnăvim ca să ne smerim, ca să ne aducem aminte că suntem trecători. Ne îmbolnăvim ca să smulgem tandrețe. În lumea aceasta în care toți sunt grăbiți, nimeni nu vrea, nu are timp ca să ne dea tandrețe. Atunci, inconștient, ce facem? Ne îmbolnăvim, ca să smulgem tandrețe, căldură. Le amintim celor din jur că ne datorează căldură, căci ei uită! Toți datorăm ceva semenului. Boala este un prilej de introspecție, de liniște, de întrerupere a gândurilor. Păcat înseamnă să ai griji – dacă ai griji, ai păcate. Grijiile ne împrăștie liniștea, împrăștie viața. Boala prilejuiește această întrerupere a grijilor; este o oprire forțată din *„mecanica păcatului”*, din mecanica vieții păcătoase. Nu poți ajunge la cunoaștere din mers. Noi trebuie să descoperim oprirea spirituală. Oprește-te și citește Filocalia sau Patericul. Oprește-te și fă un minut de introspecție. Introspecție înseamnă liniștea interioară. Nu analiza interiorul: analiza este un viciu intelectual. Introspecția este doar liniște interioară.

Oprește-te deci și cunoaște înălțimea ta spirituală, precum și dimensiunea ta cea mare. Boala este un prilej de schimbare. Dacă vom privi boala din acest punct de vedere și dacă nu ne vom mai teme de ea, vom constata că astfel ieșim mai repede din boală. După ce au fost bolnavi, mulți oameni și-au schimbat modul de a mânca, de a trăi, de a viețui. Devii sănătos dacă îți dorești cu adevărat acest lucru. Așa înseamnă, întrucâtva, că mulți sunt bolnavi pentru că, în inconștient, ei se lasă să fie bolnavi. Afirmatia poate părea, la prima vedere, șocantă. Și totuși, ei sunt bolnavi, în primul rând, ca să-și atragă un beneficiu nevrotic: vor să fie tratați ca niște copii. Când lupta vieții ne copleșește, toți simțim nevoia să fim tratați precum copiii; atunci subconștientul *„cheamă”* o boală. Dacă vrei cu adevărat să devii sănătos, devii sănătos. Acest lucru este posibil: să-ți ajuti subconștientul. Este un proces care se petrece în stare de relaxare, într-o stare destinsă - mai ales dacă ești bolnav. Relaxat, cu ochii închiși, repetă-ți dorința însănătoșirii. Rostește o rugăciune scurtă: *„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”* și vei simți ajutorul. Amin.

Sfinții Trei Ierarhi sunt trei ferestre prin care creștinătatea a privit spre Hristos și a primit lumina de la El. Sf. Grigorie Teologul este simbolul științei teologice, Sf. Vasile Cel Mare este simbolul energiei și al acțiunii puse în slujba oamenilor, iar Sf. Ioan Gură de Aur simbol al râvnei apostolice prin cuvânt și faptă, pentru îndreptarea vieții credincioșilor, după învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Unul reprezintă mintea care gândește, altul gura care propovăduiește și al treilea mâna care lucrează, deși fiecare a avut și minte și gură și mâna care lucrau într-o desăvârșită armonie și unitate. Fiecare dintre ei erau deopotrivă neîntrețuți păstori sufletești, mari dascăli ai lumii creștine, propovăduitori și apărători ai dreptei credințe. Opera lor este vastă, iar activitatea lor a cuprins toate domeniile și aspectele vieții: social, cultural, pastoral-misionar, dar au strălucit prin contribuția lor în formarea învățăturii celei adevărate și păstrarea ei în fața celor ce o atacau din toate părțile. Au trăit în secolul IV al erei creștine, secol numit de drept cuvânt „secolul de aur al creștinismului”. „De aur” pentru că în acest secol au trăit cele mai mari personalități ale Bisericii, dar și pentru că în acest

secol s-a formulat, pentru totdeauna, de către Biserică, la prin primele două sinoade ecumenice, dogma fundamentală a creștinismului, Sfânta Treime. Sf. Grigorie de Nazianz a participat la Sinodul II ecumenic, unde s-a formulat învățătura despre Dumnezeu-Sfântul Duh. Ei au avut o contribuție hotărâtoare, atât la formarea învățăturii celei adevărate, cât și în păstrarea și răspândirea ei. Înzestrați cu calități alese, instruiți la cele mai înalte școli ale timpului, favoriți la o glorie ușoară și urșiți parcă din leagăn la celebritate, cei trei sfinți au renunțat foarte ușor la toate acestea și au primit jugul lui Hristos cel plin de greutate și suferințe, dar cu conștiința împăcată că și-au ales calea cea bună. Unind o cultura vastă, enciclopedică, cu o adâncă evlavie și imbinând viața contemplativă cu cea mai activă cu putință în duh de muncă necurmată, de jertfelnice până la moarte, ei stau de veghe și azi ca modele vii, nepieritoare, închinare Bisericii și omului, cu durerile și bucuriile lui, cu căderile și înălțările lui, și Evangheliei lui Hristos cel răstignit dar înviat și înălțat în slavă. Prin cuvântul, prin scrisul și pilda vieții lor, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul și Sf. Ioan Gură de Aur sunt modelele de slujire și dăruire pentru binele oamenilor.

- ✠ Fă-ți timp să citești-aceasta este fântâna înțelepciunii.
- ✠ Fă-ți timp să te rogi-aceasta este cea mai mare putere
- ✠ Fă-ți timp să dai-este prea scurtă o zi ca să fii egoist.
- ✠ Fă-ți timp să muncești-acesta este prețul succesului.
- ✠ Fă-ți timp să faci milostenie-aceasta este cheia raiului.

Le întâlnim la tot pasul. Nici nu putem concepe viața noastră fără ele. Cum ar fi o casă fără ferestre? Doar niște ziduri reci, dincolo de care nu poți vedea nimic. Și dincolo de care nu se poate vedea nimic spre exterior. O fereastră înseamnă o deschidere spre ceva... Privind prin ea, în fața ochilor ți se deschide o perspectivă, un orizont. Dar și invers! Privind printr-o fereastră, poți să vezi interiorul unei case, al unei clădiri, un „micro-univers” protejat de niște ziduri. Să privești spre ferestre, poate fi fascinant. Mintea omului a imaginat atât de multe moduri de a realiza o fereastră. De la cele mai simple, la cele mai complicate, înguste sau largi, înalte sau scunde, luminoase sau întunecate, deschise sau închise, prietenoase sau ostile, împodobite cu flori sau cu... gratii și obloane, cu ancadramente sofisticate sau foarte simple, pătrate, rotunde, dreptunghiulare, în forme simple sau complicate, ferestrele sunt „ochii” unei case. Prin care aceasta privește către lume, parcă spunând ceva despre cei ce locuiesc înăuntru. Ferestrele pot face ca o casă să fie cât mai frumoasă. Până și în lumea virtuală, informatică, avem parte de ...ferestre. *Windows!* Le știe lumea întreagă. Deschideri spre o lume fascinantă în care ne pierdem uneori, privind prin ...ferestre. Ochii noștri sunt numiți adeseori...ferestre... Ferestre ale trupului! Ferestre ale sufletului! Petru trup, ochii reprezintă fereastra prin care simte lumina, primește lumina și se cunoaște a fi în lumină. Dacă fereastra este închisă, trupul se află în întuneric. Ochii sunt călăuza trupului; cât timp călăuza e în față, trupul înaintează și nu alunecă din cale. Picioarele merg unde trebuie, mâinile fac ce trebuie, la fel fiecare organ. Dar când călăuza rămâne în întuneric, în întuneric se vor afla și cei ce vin în urmă. Dacă ochii orbec și nu mai luminează trupul, acel trup va fi în întuneric. Toate cărările i se închid; picioarele ori stau în loc, ori merg aiurea; mâinile ori nu fac nimic ori lucrează greșit. Picioarele se târăsc anevoie, încercând prin încetineala să țină locul luminii care lipsește; mâinile se întind, căutând să atingă și atingerea să țină loc luminii care lipsește; urechea se ciulește, căutând să înlocuiască vederea. Dar cei conduși nu pot ține loc de călăuza. Fără vedere, trupul este adevărată temniță. Omul are nevoie nu numai de un ochi trupesc, dar și de un ochi sufletesc sănătos, adică de o minte curată: „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat”. Omul duhovnicesc trebuie să facă deosebire între ce îi este de folos și ce este dăunător pentru el. „Deci dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult?” (Matei 6, 23). În Sfânta Scriptură se vorbește adesea de vederea minții: „Să vă lumineze ochii inimii” (Efeseni 1,18); „Descoperă ochii mei și voi cunoaște minunile din legea Ta” (Psalm 118,18). Înțelegem aici ochii minții, vederea dinlăuntru, singura prin care se poate vedea Legea lui Dumnezeu. Să privim și noi cu tot sufletul spre Hristos, Lumina lumii, ca să nu ne cuprindă întunericul veșnic! Amin.

